

תורה אור השלם
 1. הסר ממך עקשות פה
 ולזות שפתים הרחק
 ממך: משלי ד כד
 2. הן גור יגור אפס
 מאותי מי גר אתך עליך
 מפול: יסעייהו נד טו

כמחזור: **נִינְאָ** אחת
שש שנתגירי שטום אשה
ואחת אשה שטום
שטום איש וכן שש שנתגירי
לשום שולחן מלכים שש
עשר שלמה אינם גרים
דוברי רב נחמיה שהיה
הוא אומר אחד רב אריות
ואחד רב תולדות ואחד
רב מרדכי ואחר אריות
גרים רב שיתגניעו שנים
וארבע דורות: אליבא
דמי דגרי אריות רב עובדי
מכובדים מריותן רב חתם
אל תגניעו להלכה כדכתיב
אֵל הוּא יֵאָמֵר אֵל
אלהיהם היו עובדים אבל
(חתם) (הוא) שנתגירי
לשום הלכה כרב גרים
רבינו יעקב ז"ל:
נִינְאָ אחת שחצא שטאן
להו כניס אל כניס
ביים אל תצא. חצא אלפס
כניס שיש לה ביום מן
השטן ז'ש"ס כ"ש
לה ביום מן התבל ודובי"ב
תבס שיש לה ביום מן
השטן אר' אל העל
דבר ורא תרמיא ריכר
וצא ואשה חוגרת סינר
יאמר רבא קוילא ומכוער
חצא רצא קוילא כיחיד
בקלא ולא פסח לכאוריה
רצא רבעל קאי וזל
רצא מפ' ירמי' וזל
דכרב מכוער מפנין רב
בבעל דר' אלפס תב
תב רהוה שטן מקפון
מפנין דברב שטום אבל
תב אל מקפון אל
בערים וסבתרברא חורר
דבר אמר' דבר רור
ממון לה לרלן דבר רור
ילא באמלה א' כאן
דבר רור ילא באמלה
ילא דכרב מכוער. ובס'
אשה אימילא יל' צורת
דבר' של משח ודודית א'
ישא' העל ליימא א'
ילא איפטיטא מיהד
שעורב: על ר' ליאב אר'
חורר: [אין] עדים דברב
דכרב: של חות אלהיה
מכוער: של חוצפא ומשח'
איבעי א' אש ישא' העל
ליימא ואפילו תימא

ואחד גירי חלומות ואינן גרים עד שיתגייסו ס"ד אלא אימא כבזמן א"ר יצחק בר שמואל הלכה כדברי האומר לבתחלה נמי משום אסי והסר ממך עקשוו ת"ר ואין מקבלין גרייני בו י"ל קבלו גרים שלמה א"ר יאליעזר אפס מאותי מי גר אידך לא: הנמען על רב ובעדים אמר רב ושביב רב אמר לה הנמען על אשת א ונתגרשה מתחת ידי ה"ד אי דאיכא עדים לקלא מאי הוי אלא לא דאתא אחר ואפסקיד מפקין אמר לך רב אתא אחר ואפסקיד מפקין אי ליכא עדים דאע"ג דאתא אחר וא לא יכנוס מיתבי י"ב אבל יש לה בנים ויש לוטמאה אפילו יש לך מוקי לה למתניתין ב עדים ומאי דוחקיה ביש לה בנים ויש לה עדים מפקין ויש לה לוקמה בשאין לה בבני אמר רבא מתניתין קצרי הוציאה ליתני הוציא בבית דין ובית דין ב בעית אימא הני מתני תירובל יוצא ואשה ת הואיל ומכוער הדבר הכילה אמר רבי הוא

אמר רב ובעדים: **וב"ד בעדים הוא דמפי'**. מבעל ראשון דלין אשה
הגטען הואיל ואיכא עדים אבל בלא עדים הואיל ויש לה בנים לא: **ואבע"**
דמפי' אשה מבעלה בקול כל דהו: **רוכל'**. מוכר בשמים לנשים להתק'
ממכורע הדצר שלא חסידו מעליה אלא לזנות: **סינר'**. הוא ענין ממכס'
ומחא בעל רוק למעלה בגג הכילה שעל מטתו מי זרק הרוק למע'

לומר שטוענים עליו דברי לנו: לא
ישאנה. משום לנו שלא יאמרו אחת
היה הקול הראשון: **הטען על אשם**
איש והוליואה. בית דין מחמת בעלה
אשם זה ששקרה עליו והכל ו
ושאנה: **ויולא**. המדאורייתא אסורה
נמי לצועל דדרשין ונטמאה ונטמאה
(במדבר ה) שני פעמים אחד לצועל
ואחד לצועל במסקת סוטה (דף כו:)
גב' הא גיורה מיהא הויא. ואשמי
ללא נחמייה לשם יהדות אלא בשביל
שישאנה זה: **עבדי שלהם**. עבלי
שררה היו: **גיירי אריות**. "גיון חמים
דכמיז כספר מלכים (יב כ) וישלח ה'

בזמן הזה בזמן הזה
היה הא איתמור עלה
ר מרתא משמיה דרב
ולם גרים הם אי הכי
רב אסי גידאמר רב
פה ולזות שפתים וגו'
לימות המשיח כיוצא
א בימי דוד ולא בימי
אי קרא זה גור גור
הם חת המצות ומגילתו כלמני

קמה: הן נזר. הכה נסבגליר יגור
 אסס מאוטי צעוד שאין אני עמכס
 יתגליר דסינו צומן הוה: מי גר אסך
 עליך יפול: מ' ארץ ערעויתך
 כאשר אמרת: עליך יפול. לעו"ב.3
 יפול ינוח כמו על פני כל אחיו נפל
 (בראשית כה) יפול מנזך אלף (תהלים
 68): ובעדים. הא דתמן יוצא זה:
 השוד שנסכה כגון שבו עדים עליו
 קול הראשון שראוה שזיגה עמו:
 להא שמעטסאל. בעדים: כי ניים
 יתגליר דז אסכרס דעו"ב

[illegible]

הנשען יוליא כשאין לה בנים
הראשון: **אבל יס לה בנים.** מן
הראשון לא תאל דמי מפקין קא
מחזקין לקלא קמא ועבדין להו
ממזרים: **ואס בלו כו.** אלמא אין
לה בנים בלא עדים ממי מפקין: **ר"ב**
מוקי למתנין ביש לה בנים. ומש"ס
בסרת לבעלה משום קול ואסא רב למימר דקא מתני' משום כן יוליא
בלא בנים לא נפקא בלא עדים והני מתייתא דלמרי נפקא רבי אמרייהו
ע כן: **רוכל יולא.** מן הבית ומאל זה את אשתו שהיא חוגרת בסנדל
שהיא הנשים חוגרות לניעות: **רוק למעלה מן הכילה.** ארובל יולא קאי
כ"א השוכב ופניו למעלה הלכך זינתה זו ורקקה בשעת שמישים:
מנעלים

(א) ולקחן סס: ע"ש
 (ב) וקדשן סס: ב"ק ס"ז
 (ג) ססדורן סס: חולין י"ז: דנה
 (ד) א: ססדורן סס: ופי' ופי'
 (ה) ססס: ססדורן סס: ופי' ופי'
 (ו) ופי' ופי' ופי' ופי' ופי'
 (ז) ופי' ופי' ופי' ופי' ופי'
 (ח) ופי' ופי' ופי' ופי' ופי'
 (ט) ופי' ופי' ופי' ופי' ופי'
 (י) ופי' ופי' ופי' ופי' ופי'
 (יא) ופי' ופי' ופי' ופי' ופי'
 (יב) ופי' ופי' ופי' ופי' ופי'
 (יג) ופי' ופי' ופי' ופי' ופי'
 (יד) ופי' ופי' ופי' ופי' ופי'
 (טו) ופי' ופי' ופי' ופי' ופי'
 (טז) ופי' ופי' ופי' ופי' ופי'
 (יז) ופי' ופי' ופי' ופי' ופי'
 (יח) ופי' ופי' ופי' ופי' ופי'
 (יט) ופי' ופי' ופי' ופי' ופי'
 (כ) ופי' ופי' ופי' ופי' ופי'

רש"י ד"ה גירי אדיות
בנין ביתים. ע"י סטודרין
סא ע"כ נחש"י ד"ה גירי
לרעים: תוס' ד"ה לא
בימי דוד וכו' דמוס'
לעשות לנח"י. ע"י לקמן
דף קט ע"כ מד"ה דעס:
ד"ה אמר רבי וכו' ודוק
למעלה בגג ב"י ע"י לקמן
דף לב ע"א מד"ה כל קלא:

(א) נבי' מי גר אמן עליך
יכול מי גר אתך
הענינות הוא דעליך
יכול לכל ענין לא
(ב) חוב' דמי' חלוקה כדמי
האומר יכול גרים הם
ואפי' גרים אריות לא
גרים אריות: ד"ה לא
וכי' מחזיקי כחיה' מי' עין
פסקו בתלמי' דענין מי
עו: ד"ה אומר וכי' לו
ישראל' אותם כדרך
הממלכות: (ג) ד"ה לא
בששם רבא, מי' דק' אב'
ע"ש' תשוב' ד"ה כל קלל:

[א] רש"י ד"ה צבור כו'
אף יבם הגטול פי שנים כו'.
ג"כ אבל ד"ת פי' שאין
נוטל חלק אחיו אלא אם מת
אביו קודם לאחיו (ועמ"ש
דביו בזה"ע סימן קסג
ס"ק ד'): **[ב]** שם וחלק
אחיו שמת. ג"כ חלקו
שמת:

גירי אריות. כספר מלכים
ב י י מפורש וישנה ה'
הסם את האריות, יומים
כמיזי הסם ויבא מלך אשור
מכונה וקא משיב שאר
מקומות. ב י ק ד ח. מי גר
אתך. בענומתך, עליך
יסול. בעשימוך. ענין ג'.

דאָס נאָמען פון דעם אומזאָגלעכעם
לעבן פון דעם אומזאָגלעכעם
פון דעם אומזאָגלעכעם

כיצד פרק שני יבמות

מסורת הש"ס

[illegible]

גליון הש"ס

גמ' והאמר (רב) אר"ה
בר אביי: לילי (רנח) סדר
הסודות נסקדמה ליום ד'
תוס' ד"ה לימא רב יוסף
דאמר בר"ה תימיה דהבא
דבז' עין חסונה רש"ס
סלק י"ד סימן קנ"ד:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ואין אדם
משים את עצמו רשע אין
עדות:

הגהות הגר"א

[א] "ש"י"ה כנס מור
 שיניו אחסו ומוציא גט
 יפלו. וכל הרמב"ם
 וסו"ע. אבל רשב"א כתב
 דלא קאי רק על מתני'
 על ההסב ויכ"ה בראש
 הלידה ויכ"ה בתוספתא
 ועי"נ. (ועמ"ש רבינו
 באה"ע סימן י"א ס"ק ב')
 דתנ' ד"ה אל
 מ"מ ב"נ יתרחק. נ"ב אבל
 לעולם חוששין ר"ן דאף
 בתחלה מותר ואין דאף
 הרחק דלא"כ ליל שאין
 ששים בו אפילו בשביל
 שיהיה כמו במקו עמ"ש
 (ע"פ שו"ת ח"א)

תוספות ישנים

(א) ועי' 54 דלמי הכה
הכח לנו למחר פליגין
דבורא דלמחר פליגין
רבעי עמיה נהרג הרובע
כן נלחמין כי נלחמו וכו'
נצריך וכו' למחר נלחמו וכו'
כן נלחמין פליגין דבורא
דלמחר רבעי עמיה נהרג
עמיה היה וכו' אמר
דבורא אכל הכה כי אמר
האכוסים היינו אין הדבר
נלחם עד שיסברו את
המלך מנחם את מנחם
ונכסות לבן לא שייך לחלק
הדבור שחיו וכו' וכל
הכה בא"י אתי היינו
אם היינו. ים גורקס
וכי' ים ים דמיני
הכח דלמחר פליגין כחו את
היה אמר אתי היינו
הכחו וכו' דלמחר
נצריך למחר מעם שמי
נעולם ויחיה שמיני עמיה
המשה: (ב) ויחך ים ימי
הים לעיל עום חמיה
שמיני לא קאי קלם חמיה
דלמחר וכו' וכו' קלם חמיה
דכ"ה לעיל חמי שמי
הים פסקין הכה רבעי
ונלחם פסקין קלם כהנא.
דגם הכה אם הינה אחר
משקח חמיה דלמחר
כן האם נהרג עד נעלם:

גִּזְלוֹן דְּדִבְרֵיהֶם: כמו מִפְרִיחֵי יוֹמִים ומִשְׁחָק בְּקוֹצִיחַ דַּמְנָן (ר"ה דף כב).
כל העדות שאין האשה כשרה לה אף הן אינם כשרים ועלה אמר רב
מנשה וזה אומרת גִּזְלוֹן דְּדִבְרֵיהֶם כו': רבא פליג עליה דרב יוסף
וואמר אפי' אמר פלוני רבעני לרזוני הוא ואמר מאַטְרָה ליהורגו לרובע

לעדות אשה גזלן
דות אשה נימא רב
אמר לך רב מנשה
ומעמא דרבנן הכא
דאם קרוב אצל עצמו
רשע לימא רב יוסף
ר לך רב יוסף אנא
י עדות אשה דאקילו
דאמר רבבי יהודה:

הנכר חפציו רשע נחמך ותלך לית
לרב מנשיא דלמר הא דדברי מורה
פסול: **אלא כן מנשיא דלמר כרבי**
ישראל והכי מיתוקם סוגיא רב יוסף
מוקים לרב מנשיא כרבי יהודה על יוסף
מנשיא מוקי לרב יוסף כרבי יהודה:
אני הייתי עם הורביו. אבל לא נגעמי
בו: **ע"י למסיות**. לפי שהיה עממך:
מתני' נדרה. שגדה הנאה בעצלה
ולא הפך לה וצאתה לחכם להמיר לה
ולא מלא פתח לחרטה: **לא ישאנה**.
משום חשד: **שהוא כ"ד**. כלומר מילון
או חליטה לא עשה חכם זה ציחדי
דקי"ל חליטה ומילון בג' ותלמא לא
חשידי: **גמ' הא חסירה**. ואח"כ מת
בעלה או יגרשה שישא שאלו כאלו
חשדל: **לפולס נדה**. ודקשיא כן
מדקמי שסך מכלל דבר מישרי הוא
אין ציחד מומחה וכדבר חקדל נדרר'
בפרק נערה המאורסה: **כ"ד**. ג'. **לא**
השווה לדבר זה. לומר לא יקחו
שוב שדה זו מן הלווק וכן העה של גט
לא ישא את האשה: **הוא געס**. כלומר
ה"ה דמרי נמי לא חשידי והא דקדמי
שהוא כ"ד לאו משום לאפוקי מחשדא
אלא לאשמועי' דלון מילון בפחות מג'
ולאפוקי ממלך דלמר כפ' **ב"ב** **ל** לקמן
חכם מילון בגיט: **כ"ג**. **נאס מהו שוליא**.
אחסי אבא ציחזי נגס **לא** **גמולא**.
סכרה. האי דלמרת כנס אין מוילא:

וזה הרי זה לא יכנס ואם כנס אין מוציא אלמא
ברננה

א צפרק זה צורר (שם כ"ה) ו"ל דהוי כמו אורל צבלות לתאזון דפסוק
ועצמו חסוד נמי להטיע שקר צשציל ממון וסכי נמי צל על הסדור:
לית ליה פלגין דיצורא וצפרק החולץ (לקמן דף מז. ושם) אמרין
מי א"ל נאמן אתה לפסוק את עצמך ואי אתה יכול לפסוק את צניך
אזים קרוב אצל ועוד דאם נאמן לפסוק עצמו איך יתכן שיהא
עדים חמיה דלאקורא או אי גנא שזל שזל ישראל את שורי פטור
נזורה השם: **באומר** אני הייתי עם הורגיו אור"י דלע"ג דלמר
נזו חננאל צפ"י מי שחשו (גיטין עב: ד"ה אמר) באומר מעת שאני צבעול
נזו צנניות עברא"י כמו שמהל שמהל. ר"י: **מעמא** רב"ז הא כי
דינא קרו להו מ"מ אור"י דדייק פסיר דמדמלי טעמא צבית דין ולא
א"ע"ג דליכא מאן דמכשר צפרק מות חלילה (לקמן דף קד.) ציחדי
ר' אל'א חשו הבמים דברר זה. ואע"ג דשרי ר"א מ"מ צעל פסוק יתחבר
מאן וטיהר וכן העדים שדעו כולם רשאים ליקח אצל חכמים אמרו
דף קס. ושם) גבי חיישין שמה תסבור עדים דיצורא אמרי מעשה לא
פיהם נגמר ולא קרי דיצורא הסם אלא באומר אמרו שאומר מן העצל
בתנא' **היא הנבעין** ב"י. ולנטען על אשת איש לא דמי דהסם בדין
ולא אסרה שלא דין כיון שגירשה צעלה שריא לנחם מדאורייתא (א)
אגירושן

הרגמיו אקורה לו מן המורה שעדיין אשת איש היא אלא ודאי לא קא בעי אלא מחכם

וְיִסַּח מֵאוֹרְלֵיָם מִפְּרִיץ דִּפְרִיז מֵהַרְוֹ וְיִרְבֶּעַ שְׁלֵילֹו כְּשֶׁהֶם קְרוּצִים

אגולן דרבריהם ביש
דדברי תורה פסול ל
מגשה דאמר כר' יהוש
אנא דאמרי אפילו לר
כדבא דאמר רבא (6)
ואין אדם משים עצמו
דאמר כרבי יהודה א
דאמרי אפי' לרבנן ויש
בה רבנן ורב מגשה

ממקום אחד היה אלו נאמנים לומר
ממחמת היינו אלו אלא שאמרו
אלאנוסים היינו מחמת נפשות אכל אמרו
ממחמת ממון און נאמנים ואמאי און
נאמנים דהוה לן פלגיון דיבורא ולומר
אלאנוסים היו ולא מחמת ממון אלא
מחמת נפשות ואומר ר"י דלא פלגין
דיבורא כדי לפסול השער דמלאוריית'
העדים החתומים על השטר נעשה כמי
שנחתמו עדותן ב"ד א"י הם ככל
הענין שהם הניסין אלא לא מחמת נפשות
היו רשעים חסר לית לן למיתו':
בזבונם מחמת נפשות דהו מיעוטא א':
ואין אדם משים עצמו רשע. היינו
לפסול את עצמו אכל נאמן
הוא לומר בני אכילת חלב מויד הייתי
כדאמר בכריתות דף יב. וטס' דאין
אלו לכופו להאמר חולין ועורה לפס
דבריו והא דקאמרין בהאים מקדי
קדושים דף יב. וטס' בני הבא לי מן
החולין או מן הדלוסקמא ללא עביר
אזינש דמשוי נפשיה רשיעא לומר מויד
הייתי לאו משום שלא יהא נאמן לומר
מויד הייתי דפשיעא דנאמן אלא כלומר
שאין ברטון אומר בענין דמשוי נפשיה
רשיעא וא"ת דהשתא משמע דגרע
לרצונו פסול לעדות ויפריך זה בורר
העדותין דף יב. אכילא למ"ד דהשוד
על העריות כשר לעדות וי"ל דהסם
בצחשוד שהוא פריך וממייחד עם העריות
ולא דהאי צא על העריות כדפי' הסם
בקונטרס ומאן דפריך הסם עני מרי
דמלקין על לא טובה השמועה וא"ת
דאי דהאי צא על העריות אמאי פסול
דאם צענו שיהא רע

לשמים ולזכויות וזה אין רע לזכויות כגון אוכל נצלות להכעיס דכשר ל
לקבלי עמלא אע"פ שאין רע לזכויות דיחין דחשוד לעצור בשביל האל
למא רב יוסף דאמר ברבי יהודה. * חמינה דהכא לרבי יהודה
הוא דלמא לקמיה דרבי יהודה ואמר נגמירימי ציני לציני
אחלאם פלגין דזכורא ומימי ור"ל דהסא לא מטעם עדות שאל (י) (דה)ה
צנינו כשרים) אלא דהא פסקינן היינו לאסורי צנח נחלאם דשויא א
מטעם הודאת בעל דין והיא דר' יהודה גופא קשיא ושם נפרש
הרגטוהו נעשה כאומר אני הייתי עם הורגיו וענין זה מפרש ר"ת ור
נעשה כאומר: במצויות פשוטא. יס ספרים דגרסינן צמיונת והיו
תרי א. ואע"ג דאמרין צרם שולח (גיטין דף לז: ושם) דלמרי נמי
קאמר מפני שהיו צ" ש"מ דלא סגי הכא צררי ועוד דומיא דחלילה
לך מנא לא כפר לה כותמיה דלא ודאי לא מיקרי צ"ד (יבא) נמי רגנה
דכתני עליה כאלו טרפות (חולין דף מד: ושם) דן את הדין ויזהר וחי
התרחק מן הכיעור ומן הדומה לו וא"ת הא אמרין בסוף התקבל (ג
עבד) וי"ל דשומעיהם שקר חשיב נמי מנשה דכ"י בקונטרס כיון דע
לסופר ולעדים לתכזב ולחשוש דלא נגמר הדבר על ידיהם: אמר
שיוליא אם הוא צמא אכירה ליה אכל הכא שאמר את האשה צנדר

(לעויל כד:).

צ א מ'י פ'יב מ'חלס
 ג'ש'ח הלל א פ'ח
 ע'ש'ח ג'ש'ח א'ש'ח מ'חל
 ח ס'פ'ח ג'
 צ א מ'י פ'יב מ'חל
 ג'ש'ח הלל א פ'ח
 ע'ש'ח ג'ש'ח א'ש'ח מ'חל
 ח ס'פ'ח ג'
 צ א מ'י פ'יב מ'חל
 ג'ש'ח הלל א פ'ח
 ע'ש'ח ג'ש'ח א'ש'ח מ'חל
 ח ס'פ'ח ג'

תוֹס' חד מקמאי

מוציא: **אמר** רב משנה
גזול דבריהם של לעזרות
הוא דבריו חפזו
לעזרות אשה: **הא** דתנן
מכס אסור את האשה
בגדו לא ישאנה וקטיל
בידו מומחה ולפום
אלה ההיא ישאנה אבל
בתלוא אפילו אסור
ישאנה משום שהם ביד
המקדשים פוק לא פסיל
הפורה נקיים בשלשה
הדיעות בדברים שאין שם
מומחה ורבי יהודה שם
הוא ואחד חכם וכל
הלכות כוריהו ומקשין
הוא מכלל דתן כל דהו
ומשני דמסביר להו
וסביר: גרסין בשלחי
נדרים ההיא איתתא דכל
דנדר דמשנן מקדמא
ומשיא לגברא יומא דהו
איתתא הוי אמי למשנא
אלא הוה מילתא לא הות
האינא אל א"כ חזי מהני
גרסין דהוה חזי אמר רבי
צנינה נתנה חזקתו:

מוסף רש"י

[illegible]